

ECONOMISCHE RAAD VOOR VLAANDEREN (ERV), in 1952 opgericht studie- en actiecomité voor de economische ontwikkeling van het Vlaamse land.

In het hele Vlaamse land groeide omstreeks de jaren vijftig de overtuiging dat maatregelen getroffen dienden te worden om aan de kritieke sociaal-economische toestand waarin Vlaanderen zich bevond, het hoofd te bieden. Zoals vele anderen was dr. Leo Charels ten eerste bezorgd over de schijnbaar uitzichtloze toestand en nam hij contact met vertegenwoordigers van de werknemers- en werkgeversorganisaties, van middenstands- en landbouworganisaties, politieke leiders en prominenten uit de zakenwereld. Op 14 februari 1952 werd te Brussel een vergadering gehouden die tot oprichting van de Economische Raad voor Vlaanderen heeft geleid, waarvan de plechtige installatie plaatsvond op 17 december 1952. Stichter was dr. Leo Charels, oprichters waren: A. van Acker, L. Charels, A. Colle, A. Cool, J. Eerdekens, O. Engels, H. Fayat, A. van Glabbeke, L. van Helsoecht, R. Hulpiau, J. Keuleers, A. Maertens, L. Major, M. Naessens, J. Onghena, J. van de Perre, L. van Wymeersch. Beslist werd voorlopig de Economische Raad voor Vlaanderen geen vaste juridische vorm te geven, maar wel de meer soepele vorm van een feitelijke vereniging te doen aannemen. Deze toestand werd evenwel in 1958 geregulariseerd, toen de Economische Raad voor Vlaanderen de vorm kreeg van vereniging zonder winstoogmerk (Statuten verschenen in de bijlagen van het Belgisch Staatsblad, 2 augustus 1958).

Oorspronkelijk was de Raad samengesteld uit zevenendertig vertegenwoordigers van de zeven hiernavolgende sociaal-economische organisaties: Algemeen Belgisch Vakverbond (ABVV) (acht), Algemeen Christelijk Werkersverbond (ACW)

Driemaandelijke Publicatie van de

Economische Raad voor Vlaanderen

(acht), Algemene Centrale der Liberale Vakbonden van België (ACLVB) (twee), Belgische Boerentond (BB) (drie), Liberaal Vlaams Verbond (LVV) (drie), Nationaal Christelijk Middenstandsverbond (NCMV) (drie), Vlaams Economisch Verbond (VEV) (tien).

De gouverneurs van de vier Vlaamse provincies en van de provincie Brabant zijn ambtshalve lid van de Raad, terwijl het voorzitterschap en het ondervoorzitterschap, voor de termijn van twee jaar, beurtelings wordt waargenomen door de gouverneurs van de Vlaamse provincies.

Geleidelijk aan werd de vertegenwoordiging in de Raad verruimd door middel van de coöptatie van Vlaamse professoren, de burgemeesters van de Vlaamse provinciehoofdsteden, de directeuren van de provinciale Economische Raden en door het lidmaatschap van rechtswege op te dragen aan twee leden van de Bestendige Deputatie van de provincies Antwerpen, Brabant, Limburg, Oost- en West-Vlaanderen.

In de loop der jaren bleef het gestelde doel ongewijzigd, nl. : „Als studie- en actiecomité de problemen in verband met de economische ontwikkeling van het Vlaamse land bestuderen en, na bepaling van zijn standpunt, voor de oplossing ervan ageren bij de bevoegde instanties en bij de openbare mening”.

Met dit doel werden in de schoot van de Economische Raad voor Vlaanderen verscheidene commissies en werkgroepen opgericht. Deze activiteiten, standpunten en memoranda van de Economische Raad voor Vlaanderen werden via het driemaandelijks tijdschrift E.R.V. Mededelingen, dat met de tijd hervormd werd tot Economie in Vlaanderen, bekend gemaakt.

De Economische Raad voor Vlaanderen vervulde hiermee de taak van drukgroep, evenwel gekermerkt door onafhankelijkheid en door representativiteit, waardoor hij aanvaard werd als „volwaardige gesprekspartner” voor alle aangelegenheden die de economie in Vlaanderen betreffen.

Van meet af aan heeft de Raad aandacht besteed aan alle problemen die rechtstreeks of onrechtstreeks verband hielden met de bevordering van het sociaal-economisch leven in Vlaanderen en heeft hij zich op onvermoeibare wijze ingespannen voor de oplossing ervan.

Indien de werking van de Raad gericht geweest is op de oplossing van alle sociaal-economische problemen, moet ook worden opgemerkt dat van bij de aanvang een vaste leidraad werd gevolgd: het streven naar een geordend en evenwichtig streekbeleid dat toevertrouwd moet worden aan de streken zelf en hun organen en het streven naar een zo groot mogelijke decentralisatie van het economisch beleid naar Vlaanderen en naar Wallonië.

Vooropgesteld mag worden dat de Economische Raad voor Vlaanderen, samen met de Provinciale Economische Raden, de promotors zijn geweest van de totstandkoming van een regionaal economisch beleid en de laatste jaren een stroming hebben doen ontstaan naar economische decentralisatie.

Het zijn trouwens de instellingen die door de gewesten zelf tot stand werden gebracht, die deze stroming hebben veroorzaakt en de nationale overheid de overtuiging hebben bijgebracht van de be-

hoeft aan economische decentralisatie.

In diverse memoranda heeft de Raac er bij de regering op aangedrongen, dat hij zou worden erkend als gedecentraliseerd orgaan voor het economisch beleid in Vlaanderen en als coördinerend orgaan van de verschillende streekinitiatieven in Vlaanderen. Aangedrongen werd op permanent overleg tussen de regering en de Economische Raad voor Vlaanderen en Wallonië, en dat er een minister voor streekbeleid zou worden aangesteld voor elk van de beide landsgedeelten.

Op 15 juli 1970 kwam de Kaderwet, houdende de organisatie van planning en economische decentralisatie, tot stand. Hierdoor werd het jarenlange streven van de Economische Raad voor Vlaanderen, die als conceptie voor een economisch beleid steeds vooropgesteld heeft dat dit beleid gedecentraliseerd dient te worden naar Vlaanderen en naar Wallonië, met succes bekroond. Zo werd de Economische Raad voor Vlaanderen van louter privé-orgaan een instelling waarmee de nationale overheid in de loop der jaren meer en meer rekening heeft moeten houden.

Onafhankelijk van politieke en andere factoren is de Economische Raad voor Vlaanderen er steeds in geslaagd een eensgezind standpunt in te nemen, uitsluitend geleid door het algemeen Vlaams belang. Door zijn waakzaam optreden, zijn soms radicale maar toch steeds redelijke standpunten, adviezen en initiatieven, in één woord door zijn politiek van aanwezigheid, gesteund op zijn representativiteit en moreel gezag, heeft de vereniging zonder winstoogmerk Economische Raad voor Vlaanderen een belangrijke rol vervuld in de economische heropstanding van Vlaanderen. Dit alles, samen met de goede inspiratie bij de oprichting, heeft het mogelijk gemaakt dat een privaatrechtelijk orgaan door de overheid werd erkend en geïnstitutionaliseerd als Gewestelijke Economische Raad voor Vlaanderen (z. verder aldaar).